

WereldSdeel

WereldSdeel

Corina Schipper

Schrijver: Corina Schipper
Coverontwerp: Corina Schipper
ISBN: 9789464189278
© 2021 Corina Schipper

Inhoudsopgave

Colombia	6
Cuba	48
Brazilië	86
Ecuador en Galápagoseilanden	113
El Salvador en Honduras	151
Noord-Peru	187

Colombia

2012

Daar gaan we dan, op naar het Zuid-Amerikaanse land Colombia. Het is Tweede Kerstdag dus lekker rustig op de weg en aangekomen op Schiphol is daar zomaar tijd voor een kopje koffie. Heerlijk. Bij zo'n paal tover ik een instapkaart uit de machine en ik zie dat ik op de lange vlucht een middenstoel heb. Eens kijken of daar nog iets aan te veranderen valt. Het lukt. Na het kleine stukje vliegen naar Frankfurt is de aansluiting perfect. Geen rijen, geen formulieren, geen stress, zelfs bij de douane kunnen we praktisch zo doorlopen. Wat is dit nu toch, dit heb ik nog nooit meegemaakt. Zo mag het ook wel eens een keer en zonder slag of stoot zit ik in het vliegtuig richting Bogotá en maak kennis met Jules. De uren verstrijken, het kletsen gaat door en opeens gaan we landen. Marion onze reisleidster wacht ons op en de rest van de groep raapt zich bij elkaar. Geld halen. Laten we daar maar mee beginnen. We vinden ergens in een hoek vijf apparaten. Met z'n allen stormen we erop af, maar er is er maar eentje die werkt. Tenminste, die onze pas herkent, want Marion zegt dat onze veranderde chip vaak niet herkend wordt door de Colombiaanse apparatuur. Dat begint dan lekker. Ik pin meteen zeshonderd duizend peso, dat is min drie nullen en delen door twee, ongeveer driehonderd euro. Dan heb ik voorlopig even genoeg, want ik weet niet wat voor taferelen we kunnen gaan beleven, ik ben er net een uur en weet van toeten noch blazen. Het geld is binnen en de bus staat klaar. We komen aan bij onze eerste slaapplek in de miljoenenstad Bogotá.

Bogotá

Midden in de nacht word ik wakker, maar met een tijdsverschil van zes uur kan ik dus nog even lekker blijven liggen. Volledig uitgerust start onze dag. Een enthousiaste gids leidt ons rond door de hoofdstad die wel acht miljoen inwoners telt, echt niet te geloven zoveel. Dat is ongeveer de helft van Nederland en dat in één stad. Totaal kent Colombia zo'n vijfenveertig miljoen

inwoners. We lopen door de kleurrijke straten en zien overal de Zuid-Amerikaanse held Simon Bolivar. Simon Bolivar de vrijheidsstrijder van Ecuador, Venezuela, Peru, Bolivia, Panama en Colombia. Hij is geboren in 1783 in Caracas Venezuela en stierf in 1830 in Santa Marta Colombia, waar onze reis zal eindigen. We bezoeken in Bogotá zijn huis waar hij heeft gewoond. Ook hier wordt hij alom geëerd. Voor ons is het een bijzonderheid hier te zijn, gewoon om wie hij is of is geweest.

De Colombiaanse vlag hangt hier en daar te wapperen. Ze zijn er duidelijk trots op. Geel, blauw en rood zijn de kleuren die stralen op het wapperende doek in de wind. Geel staat voor de nieuwe wereld van Colombia en het goud dat hier gevonden werd. Rood staat voor al het bloed wat er heeft gevloeid toen de Spanjaarden kwamen. Blauw ligt er tussenin en staat voor de Atlantische Oceaan die deze twee werelden scheidt en daarmee de vlag in zijn geheel de onafhankelijkheid laat weergeven.

De interessant gekleurde huizen doen mij denken aan het straatbeeld in Venezuela. Echter, er loopt bijna geen mens op straat, maar de mensen die er dan zijn, zijn uitermate vriendelijk en relaxed. Het valt mij op dat het zo ontzettend rustig en vredig is. Geen razend verkeer, je kunt gewoon zonder gevaar voor eigen leven de weg oversteken. Het is zó lekker rustig dat het bijna ondenkbaar wordt. Meteen valt er ook een rust over mij heen en de relaxedheid is heerlijk om in te zijn. Dit had ik totaal niet verwacht en deze openbaring stuurt mij regelrecht in de armen van Colombia. De reis begint geweldig. We lopen door het koloniale centrum en de gids vertelt in geuren en kleuren over de koloniale gebouwen die links en rechts te zien zijn. Ze proberen het toerisme op gang te brengen en het warme welkom draagt daar goed zijn steentje aan bij. Overal kan en mag je gratis in. Kathedralen, culturele bezienswaardigheden, musea, etcetera. Wat, gratis? Dat kan toch niet, toeristen daar moet je toch aan verdienen. Maar dat fenomeen kennen ze hier nog niet en is zo te zien nog lang niet aan de beurt. Zin in een theatervoorstelling? Je stapt zo naar binnen. Zin om te fietsen? Hoezo huren, pak er maar een. Alles kost niets en dat alles om ons te plezieren, het balletje van toerisme moet nog beginnen te rollen.

Bij het Bolivar plein zien we politie. Om de paar meter staan twee mannen in een groen pak met een opvallend geel hesje eroverheen. Ze lijken wel steeds jonger te worden, de jongens die hier voor me staan lijken wel een jaar of vijftien. Maar ach, wat kan het me schelen, zolang ze een geweer hebben, voel ik me veilig. Er wordt door Amerika veel geld gepompt in het behoud van de veiligheid. Zo zagen we op de luchthaven veel politie. Je moet echt van goede huize komen wil daar nog een gram drugs doorheen glippen. Corrupte taferelen verwachtende, is het tegendeel gaande. De politie is hier je vriend en niet je vijand, dit in tegenstelling tot buurland Venezuela. Voor zo'n groot land is aardig wat mankracht nodig en dat zie je terug in de leeftijd. De opdracht vanuit de regering aan de politie is om de bezoekers van het land, dus toeristen maar dat woord is hier nog niet helemaal ingeburgerd, zoveel mogelijk te beschermen en te helpen. Het geeft mij vertrouwen dus het werkt.

We komen aan bij een kabelbaan. Deze brengt ons zoals je al wel vermoedt, jawel, naar boven. We zijn op een bergtop en kijken uit over de ontzettend grote stad die omringd is door de prachtige bergen. Deze gewaarwording moet nog even zijn plekje vinden in mijn hersenen. Zo'n grote stad en dat op zesentwintighonderd meter hoogte tegen bergwanden aangebouwd. Het uitzicht is prachtig. We wandelen naar het kerkje helemaal boven op de top. We zijn nu op drieduizend meter hoogte. Gelukkig schijnt het zonnetje, want anders zou het hier wel eens ontzettend koud kunnen zijn. Gevaarlijk is deze zon zeker, dichtbij de evenaar en bovenop een berg. Goed smeren dus.

Het Christelijke geloof kun je niet omheen. Veel Colombianen komen dagelijks naar deze kerk op de bergtop. Wij zijn dan ook de enige niet-Colombianen die hier rondlopen en het voelt een beetje als inbreken in hun dagelijkse leven. Maar dat dagelijkse leven is ontzettend mooi om te zien en voor mij juist de reden geweest om dit land te bezoeken. Ik zoek echtheid, puurheid en niet een door toerisme vertroebeld land. Dat doel is bij deze al bereikt. Even een andere bijkomstigheid. Mijn stem is weg. De volumeknop staat uit. Pff, dat is balen. Die airco doet toch iedere keer wat met mij, ik word er doodmoe van. Iedereen babbelt gezellig met elkaar en ik

pers er een paar geluidjes uit die werkelijk op geen enkel woord lijken. Zo vermoeiend. Maar ik voel me verder goed en ben reuze blij dat ik geen aspirine hoeft te nemen. Ik kan het helemaal op eigen kracht dus ben gelukkig niet ziek. Het gaat wel weer over, maar ik baal enorm. Larissa, Dineke en ik slaan het goudmuseum over en halen een kop koffie. De gids gaat gezellig met ons mee, want zijn werk zit erop. De Juan Valdez koffie is werkelijk betoverend. Nog veel beter dan de Starbucks. We keuvelen wat en het is prachtig om te zien hoe hij zich voor ons uitslooft. Het is een lieverd. Zijn enthousiasme is enorm en zijn blijheid is aanstekelijk. Zonder geluid maar wel met de lach op mijn gezicht, verlaten we de koffietent.

In de avond aan de eettafel, staat ineens Sandra op. Sandra en Patrick zijn voor het eerst op reis en willen wat met ons delen. Oké. Ze begint te vertellen: 'Zoals jullie al wel gezien hebben ben ik een Colombiaanse. Ik ben hier naartoe gekomen, omdat ik in Bogotá geboren ben. Mijn moeder kon echter niet voor mij zorgen en heeft mij direct in een tehuis gebracht. In Nederland heb ik al meerdere instanties om hulp gevraagd, omdat ik graag het tehuis wil zien waar ik bijna een jaar heb gewoond. Echter daar liep ik iedere keer vast. Zelfs een tv-programma kon mij niet verder helpen. Ik heb besloten om dan maar zelf heen te gaan, maar met z'n tweeën zou dat een enorme zoektocht worden. Het is niet mijn doel om mijn moeder of familie te vinden, daar heb ik totaal geen behoefte aan, maar ik wil zien waar ik ben geweest en heb gewoond. De enorme stad Bogotá is te groot en er zijn teveel tehuizen om zomaar ergens te beginnen. Met de hulp van Marion hebben we drie tehuizen kunnen vinden waarvan er wellicht eentje de juiste zou kunnen zijn. Wat voor jullie een fijne vakantie is, is voor mij de hoop op het vinden van mijn korte bestaan in Colombia. De pijnlijke momenten begonnen al op de luchthaven. In mijn paspoort staat geboorteplaats Bogotá en ik spreek geen woord Spaans. Hoe kan dat dan. Dat was voor de mannen bij de douane niet te begrijpen en keken mij argwanend aan. Met handen en voeten heb ik geprobeerd uit te leggen wat de reden is van mijn komst, maar dat was praten tegen een muur. Met tranen in mijn ogen mocht ik dan toch doorlopen. Vanmorgen reden we

naar het eerste tehuis. Geen resultaat. De taxi bracht ons in twee uur rijden naar de tweede. En die was raak. Er liep daar een vrouw die mij dus verzorgd zou moeten hebben. Ik heb bij de bedjes gekeken waar ik in gelegen heb. Ik heb gezien hoe het er nu aan toe gaat en de vrouw vertelt ons dat dat vijftienvintig jaar geleden niet veel anders was. Vrouwen met een mondkapje op komen een paar seconden naar je kijken en dat was het. Ik realiseerde me dat ik weinig liefde en aandacht heb gehad en kreeg daar een brok van in mijn keel. Ook hartverscheurend was het om te zien hoe de kindjes die er nu zijn, in de veronderstelling waren dat we ze kwamen halen. Meenemen naar een leven. Maar niets is minder waar. Ze hangen aan onze benen en willen ons niet meer loslaten. Een geschreeuw en gehuil wat door merg en been gaat. Werkelijk hartverscheurend om te zien, maar vooral om mee te maken. Deze emotie sloeg natuurlijk in als een bom en de koude rillingen sidderen nog door mijn lijf. En daar is Patrick. Hij gaat op zijn knieën en vraagt of ik met hem wil trouwen. Patrick heeft me in het tehuis ten huwelijk gevraagd en ik heb ja gezegd.' Het is stil en iedereen kijkt met vochtige ogen voor zich uit. Wat een emotie zo op de eerste dag. Natuurlijk feliciteren we het jonge stel, maar de woorden die daaraan vooraf gingen sluimeren nog in onze gedachten. Bij Els die tegenover me zit zie ik het vocht in haar ogen bijna als een traan over haar wangen rollen. Ze houdt zich in, maar slikt wel het een en ander weg. Zo, ik moet ook even slikken. We rapen onszelf weer bij elkaar en gaan slapen. Wat een eerste dag.

Bogotá

We rijden door de prachtige immense bergen richting woestijn. Dit in één zin klopt bijna niet, maar toch is het zo. De Andes is gigantisch, maar naarmate we verder rijden worden de bergen lager. Lager maar zeker niet minder mooi. Het is een kadootje hier te zijn, echt, zó mooi. Mijn stem is ook op vakantie, alleen niet met mij. Inmiddels praat ik met gebarentaal. Hoe het kan zonder woorden weet ik niet, of eigenlijk wel, maar het klikt ontzettend goed met Dineke en Larissa. We hebben elkaar al gezien in

Frankfurt en daar zo met z'n drietjes onze weg gevonden. Het wordt warmer. We dalen namelijk af naar vierhonderd veertig meter hoogte. Het is ineens dertig graden. We komen aan in een klein dorpje en het leven lijkt hier te hebben stilgestaan. De mensen kijken naar ons alsof we van een andere planeet komen. Echt, zo bizar. Ze glimlachen naar ons, want op de een of andere manier zijn we heel bijzonder voor hen. We lopen door een prachtig groen en steken met een klein houten bootje de rivier over. Het is inmiddels bloedheet. We lopen langs de huisjes, het is hier zo knus en zo authentiek. De mensen uit dit ingeslapen dorpje kijken met verbazing naar ons en wij naar hen. De echtheid vliegt je om de oren. Even denken hoor, binnen één dag rijd je vanuit een miljoenenstad door de gigantischheid van de Andes, steken een rivier over en komen aan in een dorp waar de wereld nog lijkt te beginnen. Ik vind Colombia nu al boeiend en we zijn er nog maar net.

Tatacoa woestijn

Een warme nacht, maar een opener voor mijn keel en longen. Ineens hoor ik daar goedemorgen uit mijn mond komen. Geluid! Je meent het, en het is nog verstaanbaar ook. Ik ben blij. We maken ons klaar voor de wandeling in de woestijn. Het kan er veertig graden zijn en waarschijnlijk is het dat ook. Voorbereid op een hitte overwinning zetten we de eerste stap in het gigantisch mooie landschap. Roodkleurige zandformaties verblijden onze ogen en de kijk op het geheel doet je smelten. En dat komt dan niet van de hitte. We lopen tussen de zacht golvende maar ook ruige uitgedroogde creaties van zand. De erosie heeft uitstekend zijn werk gedaan en het adembenemende geheel is een plaatje om te zien. En zeker ook om in te zijn, wat fantastisch. Als je omhoog kijkt zie je aan de oppervlakte stukken groen. Het gras dat op de toppen te zien is, is een stukje van de oorspronkelijke vlakte. Het was ooit een groen vlak landschap. Maar door de uitschurende werking van de natuur en zijn weersomstandigheden is dit wonder ontstaan. De toppen zijn soms hoog, of beter gezegd, de dalen die zijn ontstaan zijn diep. Tussen de rode zandbergen van

pracht lopen wij dan. Wij met onze ogen die niet weten waar ze moeten kijken. Cactussen groeien hier en daar tussendoor. Of boven op de top. Gigantisch grote prikkeldingen. Ook bij deze stekende formatie rijst een vraagteken. Wat kan landschap toch bijzonder zijn. Bijzonder in z'n zijn en bijzonder om te zien. Er valt hier ongeveer negenhonderd milliliter water per jaar. Bij een neerslag van ongeveer vierhonderd milliliter ontstaat er een echte zandwoestijn. Hier is het mooier en zijn deze uitgedroogde zandformaties een genot om naar te kijken. Deze woestijn heeft zijn naam te danken aan een slang die hier leeft, je raadt het al, de Tatacoa. Hij schijnt zeer giftig te zijn, maar hier is nergens een slang te vinden. Houden zo. Wel zien we vogels. En dan gaan ze ook nog eens op zo'n prikplant zitten. Rode, gele, het zijn prachtige exemplaren die aan ons voorbij vliegen. Maar kom op, die cactus, daar ga je toch niet op zitten. Gelukkig kun je beter de natuur de natuur laten, want het ziet er niet naar uit dat de vogel ergens last van heeft. Lopende tussen de torenhoge cactussen en interessante zandformaties, knippen we met onze ogen en ineens is de kleur veranderd. Het warme roestachtige rood is veranderd in kil koud cement. Maar de bijzondere formaties zijn nog net zo mooi. Het schijnt dat ze hier ook een grondstof vandaan halen om cement te maken, hoe logisch is dat. Van dit hartverwarmende landschap in zijn geheel en van de hitte van de zon, hebben we zin in een duik in een zwembad. In de woestijn, een oase, een zwembad! Nee hoor, maar wel even verderop is een plek om een duik te kunnen nemen. En dat doen we dan ook. Zo verfrissend. De zon fikt, maar omdat het december is, is het extra genieten van deze warmte op ons lijf. Het verfrissende water en de verkoelende cola laten het ons lang uithouden op deze plek. Teruggekomen bij ons thuis is het gezellig zitten bij onze kamer. Een heerlijke schaduwplek vlak voor de deur en het realisatiemoment is daar. Het is zó heerlijk om in Colombia te zijn, zucht.

In de avond gaan Simon, Richard, Larissa, Dineke en ik sterren kijken. Marion gaat gelukkig mee, want het Spaanse gebrabbel zal voor ons niet te volgen zijn. Een auto met een kooi achterop brengt ons naar het plekje. Dit op zich is al een belevenis. Met de

wind in de haren rijden we door het pikkedonker naar boven. Het is gewoon spannend! We hobbelen over de weg en komen aan bij het uitzichtpunt. Het Colombiaanse volk lijkt uitgerukt. Wat een drukte. Tussen alle onverstaanbare mensen mengen wij ons. Wij als vreemde eenden in de bijt. Parmantig settelen we ons er tussen, alleen de Spaanse wartaal is ook voor Marion niet te volgen. Het enige wat we ongeveer in elke zin horen is, *la luna*. De maan, oké, dat lukt mij dan ook nog wel. We besluiten om niet meer te luisteren en richten onze blik op de hemel. Het schijnt hier een aantrekkelijke plek op aarde te zijn om de hemel met zoveel lichtjes gevuld te kunnen zien. Vlak boven ons wemelt het van de lichtjes, maar even verderop is een verzameling van niets, echt niets, zwart. We kunnen door een telescoop kijken en dat is mooi maar we begrijpen er niets van. We krijgen weinig mee van de kennis en wetenschap, maar de sterrenhemel is schitterend om te zien. Jupiter heeft hij het ook over, wellicht bedoelde hij dat toen ik door de kijker keek. Ach, laat ook maar. Ik geniet wel op mijn manier. Opeens is daar een glimp van licht. De maan komt op. Een prachtige lichtbol verschijnt aan de zwarte hemel en de sterren verdwijnen als sneeuw voor de zon. Dat was het dan. Het licht is aan, het donker is uit, geen ster meer te zien. Het moment is fascinerend alleen jammer dat deze verlichting het andere moment laat verdwijnen.

Tijd om de heenweg terug te doen. Dit tochtje is net zo leuk en eindigt op het plein. Muziek klinkt, er zijn gezellige terrassen, de temperatuur is heerlijk en het duurt natuurlijk niet lang of wij zitten er ook. We treffen een paar mensen van de groep en de gezelligheid eindigt laat. Wat is het toch een fijne dag. Deze realisatie is mooi, heel mooi.

Villavieja

We dalen verder af. Het landschap is werkelijk schitterend. De bergen vervelen mij echt nooit, zo adembenemend mooi! We hobbelen gestaag over de slingerpaden en af en toe zijn daar een paar huizen. De mensen in Colombia zijn echt het meest vriendelijke volk wat ik tot nu toe op de wereld ben

tegengekomen. Alleen een woord Engels spreken is net zoiets als kunnen vliegen. En als wij dan ons best doen Spaans te spreken maar een woordje komt er net iets anders uit dan hun dialect ze heeft geleerd, kijken ze ons met grote ogen aan met een nog groter vraagteken daartussen. Maar met handen en voeten lukt een hoop. De poppen voor de huizen zijn onontkoombaar. Ook hier proberen ze de boze tongen te verdrijven door zo'n exemplaar aan het hek te binden of op een stoel pontificaal voor de deur te zetten. Ik ben nog steeds niet overtuigd van deze methode. Kerst wordt uitbundig gevierd. Het ene huis is nog meer en nog mooier versierd dan het andere. De deuren zijn met papier ingepakt als zijnde een kado en je struikelt bijna over de kadootjes die op de mat staan. Zelfs op de meterkast of op het dak vind je pakjes, het lijkt wel pakjesavond. Het valt op wanneer er een huis in een rijtje níét is versierd. De kerstbomen vliegen je om de oren en de vele lichtjes sieren het al zo mooie Colombia.

In de middag komen we aan bij onze haciënda. Dit landhuis midden in de bergen is in één woord fantastisch! Zó mooi en zó gezellig. De koloniale kamers zijn met houten bruggetjes met elkaar verbonden en hebben een heerlijke veranda met schommelstoelen waarin je dromend voor je uit kunt kijken. Dromend in de droom waarin we ons bevinden. Het uitzicht is geweldig mooi. Schitterende groene vriendelijke bergen, echt fenomenaal! Ook hebben we een terras, het kan toch niet mooier zo midden in de bergen. We lopen naar beneden en in een kwartiertje zijn we in het dorp. Super steil de berg af en dat straks natuurlijk weer omhoog, maar dat zien we dan wel weer. Het is een drukte van jewelste, want iedereen is al in de *mood* voor morgen, oudejaarsdag. De kriebels zijn duidelijk voelbaar. Omdat we vanmiddag een gigantisch grote en lekkere vis hebben gegeten, zitten we nu nog behoorlijk vol om er een volgende maaltijd in te proppen. We gaan voor een simpele pizzapunt.

De rit terug naar boven valt voor mij mee, maar het gezucht en gesteun om mij heen zegt dat het toch wel pittig is. Het is nu iets meer dan een half uurtje lopen. We rusten uit op het terras, nemen een drankje en genieten volop van het hier zijn. Het dringt

langzaam tot ons door dat wij in dit fantastische plaatje zitten, zomaar ergens in Colombia.

San Agustin

San Agustin telt zo'n dertigduizend inwoners. Wederom groot voor iets wat tussen de bergen ligt. We bezoeken vandaag het archeologische park hier vlakbij. In 1797 zijn talloze beelden opgegraven en waarschijnlijk gaat het om graven van priesters, stamhoofden en andere belangrijke figuren. Ze zijn prachtig gelegen en over de heuvels lopen we naar de verschillende graven. Voor ieder graf staat een beeld soms levensgroot, dat symbool staat voor de dieren of personen die werden vereerd. Sommigen hebben aan weerszijden nog een beeld staan. Ze dragen een knots en zijn de wachters van deze figuur. Het geeft meteen aan hoe belangrijk deze figuur moet zijn geweest. We lopen over het gras bovenop de heuvels. Hier staan werkelijk schitterende exemplaren. De grootste is wel vijf meter hoog. Er wordt van alles afgebeeld en hoe langer je kijkt hoe meer je ziet. En natuurlijk hoe meer de gids vertelt, hoe meer je weet. De symboliek is interessant te ontdekken. De dualiteit komt sterk naar voren in de beelden, de tegenhangers die het geheel in balans houden. Het yin yang principe. Enkele tegenhangers die we in de beelden vinden zijn bijvoorbeeld aan de bovenkant de dierlijke figuren die de bovenwereld, het spirituele weergeven en aan de onderkant het menselijke, het aardse. Zo ook, licht donker, spiritueel materieel, man vrouw. De vogel en de slang komen veelvuldig voor, omdat deze alom vereerd worden. De adelaar staat voor de spirituele wereld en de slang staat voor vruchtbaarheid. De anaconda, een wurgslang die wel vijftig meter lang kan worden, wordt bijna als een god geëerd. De kikker is grappig om te zien en staat voor, hoe kan het ook anders, water. De vrouw staat voor maan, het yang en de man voor de zon, het yin. Alles draait om evenwicht anders zou het bestaan niet kunnen bestaan. We merken dat de vrouwen in deze cultuur ontzettend belangrijk zijn geweest, regelmatig zie je haar terugkomen. Geboorte, zwangerschap, vruchtbaarheid en dat alles in een beeld dat nog

bijna identiek is. Wonderlijk dat alles wat je hier ziet zo ontzettend oud is, maar in een dusdanige goede staat verkeert dat wij dit nog kunnen bewonderen.

Ze praten over zoveel jaar vóór Columbus in plaats van zoveel jaar vóór Christus. Rond 1495 heeft deze ontdekkingsreiziger Amerika ontdekt en er wordt gesproken over beelden die dateren van drieduizend jaar vóór Columbus. En dat staat hier voor m'n neus, ongelooflijk. Ze zijn van vulkanisch gesteente gemaakt en bijna identiek gebleven. Soms zie je nog een verdwaald stukje blauw of wat afgebrokkeld rood, maar verder zijn de beelden vrijwel kleurloos. De vervaagde kleuren die er dan zijn, zijn bijzonder en warm om te zien. Door het zien van de beelden krijg je een bepaald idee bij deze bevolkingsgroep. De mentaliteit moet zijn geweest: houd je vijand groot, dat houdt je scherp. De uitdrukkingen op de gezichten geven soms agressie en alertheid weer en de vijand wordt groot afgebeeld. Verder zien we familiegraven en hoe meer goud en keramiek er gevonden is, hoe belangrijker de persoon of familie is geweest. Ook de sjamaan wordt veelvuldig weergegeven. Deze geneesheer was de man die geboortes begeleidt en daarmee is hij net zoals de vrouw een krachtig persoon, ze zijn de scheppers. Dit indianenvolk waar we steeds meer van leren en weten telt zo'n vier miljoen mensen. Er zijn wel zestig verschillende dialecten.

De Maya's kennen een kalender van dertien maanden met elk achtentwintig dagen. Eén dag wordt gereserveerd voor ceremonies zoals trouwen, dopen etcetera. De datum 21 december 2012 is het einde van een Maya-tijdperk. 26.000 jaar geleden hebben ze berekend dat op deze datum de planeten identiek zouden staan aan de stand van het stelsel aan het begin van de cyclus. Het geeft het einde van een tijdperk aan en daarmee is een nieuw tijdperk aangebroken, namelijk die van weer 26.000 jaar. Verder snap ik niks van die kalender. Ik heb geprobeerd het te begrijpen, maar er komt me een partij wiskunde bij kijken, dat wil je niet weten. Tijdrekeningen, zonnejaar, kringloop, ik kan er geen touw aan vast knopen. Maar er is in ieder geval geen schrikkeljaar nodig om de cyclus te laten kloppen, dus nauwkeurig is die zeker. Het zegt me dat het een ontzettend intelligent volk

moet zijn geweest. Ze tellen met rondjes en streepjes. Eén rondje is één, twee rondjes is twee, vijf is een liggende streep, zes is een streep met een rondje erboven enzovoorts. Tien is dan twee strepen boven elkaar. Een gemakkelijke en duidelijke manier van tellen dus. Hier schuilt dan weer de eenvoud in. Of de logica, dat is misschien een beter woord. Zo is ook het beeldschrift ontstaan. Door het tekenen van situaties kan één symbool een volledige gebeurtenis weergeven. Een logica en simpelheid waar eigenlijk zoveel intelligentie in zit. Ze schreven het op door met een takje op een steen te schrijven. De inkt was gemaakt van fijngehakte besjes van een boom. Et voilà, daar is de pen.

Teruglopend zien we ergens in het gras tussen de sokken die hangen te drogen, een haan aan een touwtje staan. Waarom aan een touwtje, ze lopen toch altijd om en rond het huis? Er wordt ons verteld dat de mannen nog de traditionele hanengevechten laten plaatsvinden. Voor geld zijn daar twee hanen die vechten voor hun leven. Tot de dood volgt. Trots vertelt hij dat deze haan al vijf gevechten heeft gewonnen. Deze agressie aan een touwtje loop ik maar voorbij en kom aan bij onze superleuke open bus genaamd Chiva. In deze lokale typisch Colombiaanse bus rijden we stuiterend op onze houten bank en vasthoudend aan het traliewerk, verder naar een prachtige waterval. De hobbelige weg heeft ons op deze plek gebracht en er staat één huis. Een familie stormt naar buiten. De een begint het suikerriet te splijten en de ander duwt het in een houten apparaat waaruit het suikerwater in een kommetje loopt. Ze bieden het ons aan en het is een lekker sapje. Verder is hier niets, niets dan deze lieve mensen. Een eenvoudig huis, een eenvoudig bestaan en deze eenvoud blijft gelukkig bestaan.

Op de weg terug stoppen we even in het dorp. We hebben al gezien dat de straten compleet wit zijn en dat mensen er ook poederig wit uitzien. Op het plein is het een groot feestgedruis. Daar moeten we eens een kijkje gaan nemen. Het is oudejaarsdag en de hele dag zijn mensen al aan het feesten. Voor de zekerheid laten we onze rugzakken in de bus liggen, maar ons fototoestel willen we natuurlijk wel meenemen. We lopen voorzichtig richting plein. Het is leuk om te zien al die blije feestende mensen.

Ze gooien elkaar met water nat en vervolgens komt er een lading meel je kant op. Je weet ongeveer wel hoe je er dan uitziet. Er kijkt een jongetje om. Je ziet hem denken, durf ik dat. Hij kijkt nog eens schichtig en gooit dan een zak meel richting onze kant. Ja hoor, het heeft een minuut geduurd en wij zijn ook het doelwit. Onze camera's verstoppert we onder onze T-shirts, want die van mij is helemaal wit. Ineens doen we volledig mee in het Colombiaanse feestgedruis. Het is leuk. We zien er allemaal niet uit en als je niet uitkijkt krijg je ook nog eens een emmer water over je heen. Ze staan namelijk op het dak en kieperen een emmer om zodra je langsloopt. Het gegil en gelach wordt steeds heftiger. We proberen ergens te schuilen, maar zelfs binnen zijn we niet veilig. Een jongen pakt me beet en smeert een klodder meel in mijn haar, volledig grijs ben ik nu. Ook de spuitbussen met wit spul komen voorbij en de witte sneeuw komt richting ons. We lachen ons rot, het is zó gezellig en als je eenmaal wit bent maakt het allemaal niet meer uit. Peter heeft ineens ook zo'n spuitbus in zijn handen en van je vrienden moet je het hebben, want hij spuit ons volledig wit. Lachen, gieren, brullen, echt waar. Het is zó leuk. Wat een feest en wij zitten er middenin. Het lachen komt uit m'n tenen en mijn buik doet zeer van de lol. Nu zijn we echt ingeburgerd. Volledig besmeurd springen we weer in onze open traliebus. Ook hier worden nog een paar zakken meel naar binnen gegooid en ik snap nu waarom de straten er allemaal zo wit uitzien. Ze noemen het, het zwart-wit feest.

Met dit plezier op zak begint onze avond. We eten met z'n allen en er is een bandje aan het spelen. Het duurt niet lang of de salsa danst en danst. Het is gezellig. Twaalf uur, proost, Happy New Year. 2013 is gestart! En hoe.

San Agustin

Het is alwéér een mooie dag. We slapen lekker uit en zodra mijn luiken én die van ons huisje open gaan, zijn daar die fijne bergen en de stralende zon. Het eerste moment in het nieuwe jaar is fantastisch. We gaan om tien uur paardrijden en het is nu half tien dus snel springen we onder de douche. Net op tijd zitten we op het

terras met ons snoetje richting prachtig uitzicht. Maar alles gaat op z'n Colombiaans dus je raadt het al, even wachten nog. Maar zo vind ik even wachten helemaal niet erg en geniet van iedere minuut. Zodra de paarden er zijn kunnen we gaan. Dit keer zeg ik maar dat ik nog nooit op een paard heb gezeten, wellicht krijg ik dan een rustig beest en kan ik misschien ook eens wat foto's maken onderweg. Mijn paard is inderdaad erg lief, Chocolate is zijn naam. Met z'n tienden hijsen we onszelf in het zadel en Els heeft mijn tactiek overgenomen en heeft ook een rustig paard. Het eerste stuk is naar beneden de berg af. De paarden gaan allemaal bij en door elkaar lopen, zodat het een onrustig rommeltje wordt. Mijn knie blijft haken achter het zadel van mijn voorganger, dan zit mijn knie weer in het hol van het paard links, dan zit ik klem tussen twee paarden, al met al, pff doe eens rustig en ga eens achter elkaar lopen. Het gedrang van de paarden lijkt wel een mierenhoop, wat een gekrioel op niks af. Na een tijdje snappen ze het. In een rijtje gaan we nu een berg omhoog. Het uitzicht is fenomenaal. Om hier op een paard te zitten is werkelijk onbeschrijfelijk. Els en ik hebben inderdaad de rustigste paarden. Wel een beetje erg rustig zo in de achterhoede. We weten nu wat een sukkeldraf is. Ze zijn niet vooruit te branden. We lachen erom en ik denk, nu ga ik foto's maken want het is hier prachtig. Maar de gids heeft onze sukkeldraf gezien en komt als een speer naar ons toe. Hij geeft met zijn zweep en mep op het achterwerk van mijn lieve Chocolate en deze schrikt zich een hoedje, is ineens wakker, en schiet als een raket naar boven. In galop! De draf ken ik, maar galop! Wonderbaarlijk genoeg blijf ik op mijn paard zitten en eigenlijk gaat het galopperen wel goed. Maar het moet niet te lang duren, want ik heb alles nodig om in het zadel te blijven zitten. Al mijn spieren doen er zeer van. We mogen de teugels maar in één hand vasthouden en niet met twee, want dat zijn deze paarden niet gewend en raken in de war. Zij zijn echte cowboys gewend, lekker en nu zit ik erop. Met één hand houd ik als een echte cowgirl de teugels vast. In de andere zou ik een lasso moeten hebben, maar met die hou ik me stevig aan mijn zadel vast. Er zit inmiddels een bloedblaar op mijn vinger. Chocolate is redelijk van slag en kan ineens zomaar in galop gaan. Mijn camera

blijft dus wederom in mijn broekzak zitten. Volledig geconcentreerd en klaar voor een eventuele niet geplande spurtactie naar boven, zit ik op mijn paard. En ja hoor, daar gaat hij weer. Als een kogel die afgeschoten wordt gaat hij in galop. Wat hij echter niet in de gaten heeft, is dat er allerlei takken over het pad hangen, er scherpe bochten zijn, water en blubber is en hij dendert overal doorheen. Ik buk voor die halve boomstam over de weg, ben blij dat ik er in de bocht niet afgeslingerd ben en de grote grijze blubber partij zit nu op mijn T-shirt. Als cementbrokken vliegen de klodders om mijn oren, de spetters water tegen mijn broek, maar ik zit nog op mijn paard. Ik heb nog geprobeerd om in al deze woestenis mijn paard over die mooie droge groene grasstrook te laten rijden. Maar daar was meneer het duidelijk niet mee eens. Of ik heb het paard gewoon niet goed aangestuurd, dat kan natuurlijk ook. De heftige renpartij maakt gelukkig plaats voor een kalm moment. Ik kijk even achterom en daar komt Els. Met een volledig ontploft hoofd en met haar broek opgestroopt tot boven haar knieën, komt ze als een bezetene naar boven. Helemaal verkrampd om er maar niet af te vallen heeft zij ook het galopperen overleefd. Maar veel langer had het niet moeten duren. Wat zo rustig had moeten zijn, is omgetoverd tot de wildste paardrijtocht ooit. We stappen gelukkig even af. We wandelen vervolgens een stuk de bergen in. Ook hier zien we archeologische beelden en deze zijn deels gekleurd. Mooi. We treffen een vrouwtje, een oud vrouwtje. Blijkbaar weet ze alles af van de Mayacultuur. Ze vraagt mijn geboortedatum en begint te rekenen. Wat er precies berekend wordt geen idee, maar de uitkomst is interessanter. Met plaatjes die symbolen weergeven probeert ze mij van alles te vertellen. De Spaanse zinnen vliegen om mijn oren, maar gelukkig is daar de gids die er iets Engels van maakt. Wonderbaarlijk genoeg klopt alles wat ze zegt. Het is te persoonlijk om dat hier op te schrijven, maar echt, het is waar. Zo dichtbij mijn wezen, zo dichtbij mijn zijn. Deze bijzondere ervaring neem ik straks mee op mijn paard, maar ook de rest van mijn leven. Ik ben dankbaar. Ook enkele anderen worden geanalyseerd en hun vertaling zou dus echt niet bij mijn persoon passen en andersom. De sterren staan centraal in dit verhaal. De

sterrenkunde, de nauwkeurige wiskundige kalender, het beeldschrift, wat een interessant en intelligent volk die Maya's. En spiritueel zijn ze zeker, al past dat niet in het zojuist genoemde rijtje wetenschap. Een mooie en bijzondere cultuur. De Maya's komen voornamelijk voor in Midden-Amerika en de noordelijke landen van Zuid-Amerika. Verder naar beneden zijn de Inca's. Zo dan weten we dat ook maar weer en gaan weer in het zadel. Ik hoop toch werkelijk niet dat we de berg af ook in galop gaan. Dan weet ik zeker dat ik gelanceerd word. Gelukkig weet hij ook wat stapvoets is, want die draf ging niet super succesvol. Het gaat rustig en gestaag, af en toe draf, af en toe galop, maar ik heb het volledig onder controle. En het uitzicht is een sprookje. Totdat we beneden zijn en de paarden onrustig worden van de nog steeds feestende mensen op de weg. Muziek galmt, bier wordt gedronken en de feestende massa is een niet zo gunstige factor om Choclate rustig te houden. Uiteraard loop ik weer helemaal achteraan. En niemand heeft in de gaten dat mijn paard hier zo loopt te sukkelen. Choclate stopt er namelijk mee wanneer er geen paard meer achter hem loopt. Els is nu vooruit en ik ben de laatste. Het wordt al donker. Maar ik durf mijn zonnebril niet op mijn hoofd te zetten, want als hij wel in galop schiet ben ik die dus kwijt. Met de donkere glazen op mijn neus zie ik nu bijna echt niets meer. Oh nee, ik heb echt geen zin in een heftig avontuur dat laatste half uur. Ik hou m'n hart vast of het allemaal wel goed gaat. Ik ben te ver achter zodat schreeuwen niet zal helpen, niemand zal mij horen. Ik praat maar lieve woordjes tegen mijn paard. Je ziet dat ik echt mijn uiterste best doe om veilig thuis te komen, maar of het lukt? Jans kijkt eens achterom en ziet mij daar helemaal achteraan nog ergens tussen de feestende mensen op een paard zitten. Ze keert om. Gelukkig. Ze gaat achter me rijden en Choclate wordt weer aangespoord door te lopen. Dit gaat ergens naartoe hoop ik. Iedereen is al uit zicht, waarschijnlijk ook al thuis, maar wij moeten nog dat kwartiertje de berg op naar onze hacienda. Zo, de mensenmassa ligt achter ons. Ik denk zonder stress naar boven te kunnen lopen maar nee hoor, tot overmaat van ramp komt daar een auto aan. Met de koplampen prikkend in mijn rug word ik doodzenuwachtig, want hij kan er niet voorbij. Dit gaat dus nog

een leuk kwartiertje worden. Zometeen schiet hij weer in galop en val ik in de laatste meters van mijn paard. Nee, dat wil ik echt niet! Jans blijft gelukkig naast mij rijden en samen houden we onszelf en ook de paarden rustig. We hebben het gehaald! Dat wordt honderd procent spierpijn morgen. Mijn knieën lijken op slot te zitten en de benen bibberen van de inspanning. Mijn lijf siddert nog door van de spanning, maar mijn hoofd geniet van de ontspanning. Waarom ga ik toch iedere keer op zo'n paard zitten? Maar als je het avontuur weer hebt beleefd en overleefd, weet je één ding zeker, het was de moeite zeker waard!

We genieten na van ons avontuur en eten snel iets bij ons thuis. Ik heb namelijk geen zin meer om naar beneden te lopen. En volgens mij kunnen mijn benen dat niet eens meer. Een heerlijke schone verfrissende douche en ik duik lekker mijn bed in. De nachten zijn kouder aangezien we op bijna zeventien honderd meter hoogte zitten. Ik pak een extra deken en slaap heerlijk.

San Agustin

We rijden richting Popayán en merken dat we op de grens zitten van het gebied waar de Farc nog actief is. Deze guerrillagroep staat bij ons bekend om ons eigen junglemeisje Tanja. Momenteel vinden er vredesbesprekingen plaats dus een betere timing hier te zijn is er niet. Het is raar om hier te rijden, wetende dat daar ergens in de jungle gevechten plaatsvinden. Colombia heeft de afgelopen honderd jaar, van 1900 tot het jaar 2000, erg veel bloed vergoten. De Farc vecht tegen het regime van het land en de aanwezige drugsmaffia heeft bloederige taferelen gekend.

Ontvoeringen en moorden waren schering en inslag. Zij hebben het land geheerst en beheerst en de corruptie erbij heeft erg veel geld gekost. Gelukkig hebben de drugskartels eind jaren negentig het loodje gelegd en is er momenteel geen reden meer dit mooie land te vrezen. Colombia heeft wel door deze bloederige en kostbare geschiedenis veel moeite zijn welvaart te vinden, ondanks dat er olie en andere grondstoffen zijn.

De guerrilla's zijn het meest actief in het zuiden van het land. Nog dieper naar beneden rijden is dus niet echt aan te raden, maar